

Arrest

nr. 168 738 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/04/2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van een familielid worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40§4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: een aantal loonbrieven die getuigen van interimtewerkstelling via AGO Jobs (twee weken en 2 dagen in juni, 2 weken en drie dagen in juli en 1 week in augustus, arbeidsovereenkomsten via Konvert interim voor 1 week in augustus en 1 week in september, een bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene, een getuigschrift van het ocmw betreffende het leefloon van de partner van betrokkene

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat immers expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is hier niet het geval. Het kind is geboren in België, op het moment dat zijn moeder reeds verblijfsrecht genoot in België. Ten gevolge van de verwantschap met zijn moeder kreeg de minderjarige daarom eveneens het verblijfsrecht.

Er kan niet gesteld worden dat de minderjarige referentiepersoon intussen het verblijfsrecht wel degelijk uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, op basis van de bestaansmiddelen die betrokkene verwerft, immers daartoe voldoen de beschikbare bestaansmiddelen niet aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Vooreerst blijken de bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft van zeer onzekere aard en regelmaat. Betrokkene is immers tewerkgesteld in interimverband, wat per definitie van tijdelijke aard is. Verder ontbreken de loonfiches van betrokkene (enkel van Ago) waardoor we eigenlijk geen zicht hebben op de bestaansmiddelen die uit de interimtewerkstelling worden verworven. Tenslotte blijkt de moeder van de minderjarige, mevrouw M.L.H. (...), die ook de partner is van betrokkene, nog steeds het leefloon te ontvangen. Concreet wil dit dus zeggen dat aan de hand van de bestaansmiddelen die worden verworven door betrokkene, niet kan voorkomen worden dat het gezin gedeeltelijk ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Dit is uiteraard niet in overeenstemming met de bepalingen zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 5° en §4, laatste lid. Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht niet verwerven. Het Al dient te worden ingehouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste onderdeel van het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het eerste middelonderdeel wordt uiteengezet als volgt:

“Overwegende dat vertoger de partner is van een Nederlandse onderdaan mevrouw M.L.H.

Dat vertoger de vader is van het minderjarige kind van Nederlandse nationaliteit A.N.J., geboren op 31 mei 2014 te Rumst en door hem erkend;

Overwegende dat derhalve onbetwistbaar als referentiepersonen zowel de partner mevrouw M.L.H. dient te worden genomen als het minderjarige kind A.N.J. waarvan vertoger de vader is;

Overwegende dat de verwerende partij verplicht is om de meest gunstige wetsbepaling toe te passen op de administratieve toestand van vertoger;

Overwegende dat de referentiepersoon mevrouw M.L.H. erkend invalide is en deeltijds werkt en deeltijds een inkomen uit invaliditeit geniet;

Dat volgens de verklaring van het OCMW er inderdaad een voorschot werd gegeven door het OCMW maar dat dit slechts in afwachting was van de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid Directie-generaal Personen met een handicap voor de berekening van de achterstallen waartoe de echtgenote van vertoger gerechtigd was, beslissing die eerst werd genomen op 8 juni 201520 wanneer een bedrag werd bepaald van €5.219,36 hoofdens te betalen achterstallen waarop het OCMW van Boom een

bedrag werd uitgekeerd ten belope van het voorschot van €2.359,13, derhalve nog een bedrag verschuldigd bleef van €3.086,19 binnen de 3 werkdagen betaalbaar volgend op 23 juni 2015;

Overwegende dat duidelijk blijkt dat het gaat over voorschotten verleend door het OCMW van Boom en dat de echtgenote van vertoger geen gebruik maakt van de secundaire pijler van de sociale zekerheid wat niet nuttig kan worden betwist;

Dat vertoger zelf werkt wanneer hij het kan en hiertoe alle inspanningen verricht en regelmatig interim-arbeid verricht dan wel in de periode van werkloosheid een uitkering uit werklozensteun geniet;

Overwegende dat interim-arbeid indien deze vrij regelmatig wordt verricht moet worden aanvaard binnen het kader van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 en dat een uitkering binnen het kader van werklozensteun eveneens in aanmerking dient te worden genomen op voorwaarde dat de werkloze uitzicht heeft op tewerkstelling op korte termijn;

Dat het eveneens onbetwistbaar is dat vertoger uitzicht heeft op werk en effectief ook regelmatig werkt;

Dat de beide referentiepersonen zowel de Nederlandse onderdaan mevrouw M.L.H., de partner van vertoger, alsook het minderjarige kind van Nederlandse nationaliteit, waarover vertoger de zorg heeft, beschikking hebben over voldoende inkomsten;

Overwegende dat vertoger alle nuttige stukken overlegde zijnde de akte van geboorte en de akte van erkenning alsook de inkomstenbescheiden zowel van hemzelf als van zijn partner mevrouw M.L.H.;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar de stukken heeft aangenomen en heeft vastgesteld dat het dossier volledig was en dit bundel heeft overgemaakt voor beslissing aan de verwerende partij;

Dat de ambtenaar dossierbehandelaar vertoger niet heeft gewezen op enig probleem dat er zou kunnen bestaan bij de afwikkeling van het dossier, zeker niet er heeft op gewezen dat er te weinig loonfiches zouden zijn gevoegd bij het bundel;

Dat eigenlijk de loonfiches van verzoeker op zich weinig belang hebben nu blijkt dat de referentiepersoon van Nederlandse nationaliteit geenszins de sociale zekerheid bezwaart enerzijds, anderzijds voldoende inkomsten genereert doordat vaststaat dat de tweede referentiepersoon, zijnde het minderjarige kind van partijen waarvoor vertoger de zorg heeft, beschikking heeft over voldoende inkomsten zeker wetende dat bovendien vertoger ook inkomsten uit arbeid presteert en in geval van werkloosheid de beschikking heeft over een uitkering die niet de secundaire pijler van de sociale zekerheid belast maar wel gebaseerd is op bijdrage ook geleverd door vertoger;

Dat blijkbaar de verwerende partij de wet hier een eigen interpretatie heeft van de wet en eigenlijk in weerwil van het overleggen van een aantal stukken binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheden deze stukken zo ruim wenst te interpreteren in het nadeel van vertoger, zeker niet in zijn voordeel, maar toch wel buiten het stramien voorzien in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 waarover infra meer;

Dat verzoeker aangeeft dat de bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen weliswaar niet onderworpen zijn aan tegenspraak maar dat de verwerende partij, indien zij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht, wat zeer ernstige gevolgen heeft voor verzoeker, zich wel moet steunen op een volledig samengesteld dossier wat onderschreven wordt door de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat indien er vragen of problemen of moeilijkheden zouden rijzen aangaande de interpretatie van de stukken het de verwerende partij er zich toe had kunnen beperken tot het vragen van bijkomende stukken minstens tekst en uitleg zodat minstens de verwerende partij zich heeft verlaten op een onvolledig samengesteld dossier minstens niet zorgvuldig is geweest bij haar besluitvorming waarover infra meer;

Overwegende dat artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40bis.

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
 - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
 - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
- b) met elkaar komen samenleven;
- c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
- d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.²⁴

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

[...]"

Overwegende dat op datum van 27 oktober 2015 de verwerende partij een beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd als volgt:

"[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van een familielid worden beschouwd de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40 §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.'

Ter staving van de aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: een aantal loonbrieven die getuigen van interim tewerkstelling via AGO Jobs (twee weken en 2 dagen in juni, 2 weken en drie dagen in juli en 1 week in augustus, arbeidsovereenkomsten via Konvert interim voor 1 week in augustus en 1 week in september, een bewijs van ziekteverzekering voor betrokkene, een getuigschrift van het ocmw betreffende het leefloon van de partner van betrokkene.

Betrokkene kan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 niet bekomen. In het wetsartikel staat expliciet dat het de vader of moeder van een EU onderdaan, zoals bedoeld in art. 40, §4, eerste lid, 2° moet betreffen. Concreet wil dit dus zeggen dat de EU-minderjarige zelf houder van het verblijfsrecht moet zijn als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit is hier niet het geval. Het kind is geboren in België, op het moment dat zijn moeder reeds verblijfsrecht genoot in België. Ten gevolge van verwantschap met zijn moeder kreeg de minderjarige daarom eveneens het verblijfsrecht.

Er kan niet gesteld worden dat de minderjarige referentiepersoon intussen het verblijfsrecht wel degelijk uitoefent als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de bestaansmiddelen die betrokkene verwerft.

Immers, daartoe voldoen de beschikbare bestaansmiddelen niet aan de voorwaarden zoals omschreven in art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. Vooreerst blijken de bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft van zeer onzekere aard en regelmaat. Betrokkene is immers tewerkgesteld in interimverband, wat per definitie van tijdelijke aard is. Verder ontbreken de loonfiches van betrokkene (enkel van Ago) waardoor we eigenlijk geen zicht hebben op de bestaansmiddelen die uit de interim tewerkstelling worden verworven. Tenslotte blijkt de moeder van de minderjarige, mevrouw M.L.H., die ook de partner is van betrokkene nog steeds het leefloon te ontvangen. Concreet wil dit dus zeggen dat aan de hand van de bestaansmiddelen die worden verworven door betrokkene, niet kan voorkomen worden dat het gezin gedeeltelijk ten laste is van het sociale bijstandstelsel. Dit is uiteraard niet in overeenstemming met de bepalingen zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 5° en §4, laatste lid. Betrokkene kan daarom het verblijfsrecht niet verwerven. Het AI dient te worden ingehouden.

Aan de betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art. 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Overwegende dat vertoger naar genoegen van recht heeft aangetoond dat hij wel degelijk aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie;

Overwegende dat vertoger voldoet aan alle voorwaarden zowel deze gestoeld op het partnerschap met mevrouw M.L.H. als in zijn hoedanigheid van vader van een minderjarig kind dat te zijner laste is en waar hij daadwerkelijk de hoede over uitoefent;

Overwegende dat de opmerking als zou vertoger en zijn gezin als referentiepersoon beschikken over onvoldoende inkomsten omdat mevrouw M.L.H. een leefloon zou genieten absoluut niet klopt daar waar uit de stukken blijkt dat zij integendeel erkend invalide is maar wel werkt met toestemming van de controlegeneesheer en derhalve geen gebruik maakt van de secundaire pijler van de sociale zekerheid anders dan om tijdelijk een overbrugging te maken in afwachting van een beslissing van de FOD Sociale Zekerheid Directie-generaal Personen met een handicap waarbij het OCMW van Boom geen leefloon ter beschikking stelde van mevrouw doch wel een voorschot in afwachting van de regularisatie;

Overwegende dat dan ook de administratie duidelijk artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 schendt daar waar zij de stukken inhoudelijk moet gaan appreciëren en duidelijk blijkt dat het OCMW attest dat werd overgelegd dat het slechts ging over voorschotten en niet over een leefloon of vergelijkbare uitkering in de secundaire pijler van de sociale zekerheid;

Overwegende dat het gezin dan ook wel degelijk beschikking heeft over voldoende inkomsten;

Dat dit onderdeel ernstig is;”

2.1.2.1. Verzoeker beriep zich ten opzichte van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn minderjarige zoon, en dus als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijner laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”.

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijner laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit deze wetsbepalingen blijkt dat verzoeker om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet dit kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moeten de minderjarige kinderen Unieburger zijn zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en bijgevolg over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat ze tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt in essentie gesteld dat het kind van verzoeker niet kan worden beschouwd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, omdat de beschikbare bestaansmiddelen niet voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder heeft de verwerende partij vastgesteld dat enerzijds de moeder van het kind –verzoekers partner- een leefloon ontvangt, en anderzijds de inkomsten van zijn vader -i.e. verzoeker- van zeer onzekere aard en regelmaat zijn en er geen zicht wordt geboden op de bestaansmiddelen die hij uit de interimarbeid put.

2.1.2.2. Verzoeker stelt in een eerste middelonderdeel, voor wat de overwegingen over de inkomsten van zijn partner betreft, dat zij erkend invalide is en deeltijds werkt en deeltijds een inkomen uit invaliditeit geniet. De verklaring van het OCMW, zo betoogt verzoeker, heeft enkel betrekking op voorschotten die door het OCMW werden verleend in afwachting van de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid Directie-Generaal Personen met een Handicap over de achterstallen waartoe mevrouw gerechtigd was.

De vraag die zich in casu dus stelt is of de verwerende partij op zicht van de voorgelegde stukken redelijkerwijze kon besluiten dat verzoekers partner een leefloon ontvangt.

In de bijlage 19ter die aan verzoeker werd afgegeven naar aanleiding van zijn aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd hij verzocht de volgende documenten voor te leggen ten laatste op 27 juli 2015:

*“-Bewijzen van voldoende bestaansmiddelen
-Bewijs van een ziektekostenverzekering
-Attesten niet ten laste van het OCMW”*

Het getuigschrift van het OCMW van de stad Boom dat daarop door verzoeker werd neergelegd, vermeldt het volgende met betrekking tot verzoeksters partner:

*“ontvangt van het OCMW uitkeringen voor het Leefloon volgens de wet van 26 mei 2002 betreffende het Recht op Maatschappelijke Integratie.
Vanaf 01/06/2014 tot en met 31/05/2015: € 1089,92 per maand
Vanaf 01/06/2015 tot en met 30/06/2015: € 789,44 per maandag
Vanaf mei 2015 is haar partner en vader van haar kind bij haar komen wonen. Hij woonde voordien in Frankrijk. Haar partner A.J. is momenteel aan het werken. Tijdens het sociaal comité van 29 juli 2015 zal het leefloon van betrokkene waarschijnlijk stopgezet worden wegens voldoende inkomsten.”*

Uit dit door verzoeker zelf neergelegde stuk blijkt dat op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend en de stukken werden neergelegd zijn partner wel degelijk maandelijks een leefloon ontving. Verzoeker verwijst nu in zijn verzoekschrift wel naar een stuk 5, met name een brief van de FOD Sociale Zekerheid Directie-Generaal Personen met een Handicap blijkt inderdaad dat een deel van de te betalen achterstallen werden terugbetaald aan het OCMW van Boom. Daargelaten de vraag welke relevantie deze vaststelling heeft –omdat het maandelijks uitbetaalde bedrag 326,21€ bedraagt en dus slechts een deel uitmaakt van het door het OCMW uitgekeerde maandelijks bedrag- moet worden vastgesteld dat deze brief is gedateerd op 8 juni 2015, zodat niet valt in te zien waarom hij niet werd bijgebracht door verzoeker, wanneer hij meende dat die het getuigschrift van het OCMW van Boom over het uitgekeerde leefloon in een ander daglicht zou stellen. Verzoeker had immers de tijd tot 27 juli 2015 om stukken bij te brengen. Aangezien dit stuk niet werd overgemaakt aan de verwerende partij kon zij er geen rekening mee houden. In die omstandigheden kan verzoeker dit element niet voor de eerste keer inroepen voor

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Ten slotte, over de situatie van zijn partner, betoogt verzoeker wel dat zij deeltijds werkt en voor het overige de invaliditeitsuitkering ontvangt, maar dit blijkt geenszins uit de stukken die werden ingediend in het kader van de aanvraag gezinshereniging. De loonbrieven die hij thans voegt bij zijn verzoekschrift hebben overigens allemaal betrekking op periodes na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, zodat er, gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, geen rekening mee kan worden gehouden in het kader van de wettigheidstoetsing.

Samengevat moet dan ook worden vastgesteld dat niet is aangetoond dat de verwerende partij uit de door verzoeker neergelegde stukken verkeerdelijk zou hebben afgeleid dat zijn partner *“nog steeds het leefloon [blijkt] te ontvangen”*.

Wat de inkomsten van verzoeker zelf betreft, wordt in de bestreden weigeringsbeslissing vastgesteld dat zijn interimarbeid van zeer onzekere aard en regelmaat is, en dat op een paar uitzonderingen na de loonfiches ontbreken, zodat geen zicht wordt geboden op de eigenlijke inkomsten.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist met concrete argumenten; hij stelt dan wel dat hij werkt wanneer hij het kan en hiertoe alle inspanningen verricht, maar betwist niet dat de door hem voorgelegde stukken getuigen van de zeer onzekere aard en regelmaat van het verrichte interimwerk, en al evenmin dat zij in wezen geen zicht bieden op de eigenlijke inkomsten die eruit worden verworven. Zijn stelling dat hij werkt wanneer hij kan, volstaat dan uiteraard niet om dit motief als ondeugdelijk af te doen.

In de mate dat verzoeker stelt dat zijn loonfiches in feite niet van belang zijn omdat zijn partner de sociale zekerheid niet bezwaart enerzijds, en zijn kind voldoende inkomsten heeft omdat hij zelf werkt en indien hij niet werkt een werkloosheidsuitkering geniet anderzijds, moet erop worden gewezen dat 1) hierboven reeds werd vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de door verzoeker voorgelegde stukken genoegzaam kon stellen dat zijn partner een leefloon ontving, 2) hij geen zicht bood op de inkomsten uit zijn interimwerkstelling die bovendien zeer onzeker en onregelmatig was en 3) dat hij niet aantoonde –en het administratief dossier er geen blijk van geeft- dat hij inkomsten zou hebben uit een werkloosheidsuitkering, zodat hij dat niet nu voor de eerste keer kan aanvoeren. Dit nog daargelaten de vraag of hij zich zou kunnen beroepen op een dergelijke uitkering, gelet op het feit dat hij krachtens artikel 40bis, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet precies het bewijs moet leveren dat hij over inkomsten beschikt die van die aard zijn dat hij niet ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Waar verzoeker betoogt dat zo de door hem voorgelegde loonfiches niet zouden volstaan de verwerende partij hem bijkomende stukken had moeten vragen en zij, door dat niet te doen, zich heeft gebaseerd op een onvolledig dossier en daardoor het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, moet worden gewezen op het volgende:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het houdt daarentegen niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en dewelke hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van verdere uitleg of stukken, is derhalve niet aangetoond. Overigens gaat het in casu niet over de beëindiging van een verblijfsrecht, zoals verzoeker betoogt, doch over de niet-toekenning ervan.

2.1.2.3. Het eerste middelonderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In het tweede middelonderdeel van het eerste middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet;

Hij betoogt wat volgt:

“Overwegende dat de wettelijke basis waarop het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen artikel 7, 1, 2° van de wet van 15 december 1980 is wanneer de verwerende partij stelt dat op het ogenblik van het nemen van de beslissing het verblijfsrecht van vertoger zou verstreken zijn;

Overwegende dat dit uiteraard niet klopt;

Overwegende dat vertoger het Rijk is binnengekomen onder dekking van alle nuttige en vereiste stukken, hij op 28 april 2015 een aanvraag heeft ingediend om te worden gemachtigd tot verblijf als familielid van een burger van de Unie en hem op die datum een bijlage 19ter werd ter beschikking gesteld²⁷, bovendien hij werd ingeschreven op het adres van mevrouw M.L.H. met wie hij een gezin vormt sedert datum van 16 mei 2015;²⁸

Overwegende dat wel degelijk vertoger op het ogenblik van het nemen van de beslissing legaal verblijf houdt maar net ingevolge het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht;

Dat de redenering van de verwerende partij als zou de termijn van legaal verblijf verstreken zijn en er dan maar een bevel moet worden afgegeven om het grondgebied te verlaten niet klopt want op het ogenblik van het nemen van de beslissing op 27 oktober 2015 verbleef vertoger wel degelijk geldig in het Rijk onder dekking van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie model A nummer AN0494606 afgegeven te Boom op 21 mei 2015 regelmatig in het Rijk;²⁹

Overwegende dat vertoger het recht heeft om een gezin te stichten en het recht heeft om met deze persoon samen te leven;

Dat dit recht wordt onderschreven en in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en er effectief mee samen te wonen, dat hij samenwoont met een Nederlandse onderdaan en pappa is van een kind met de Nederlandse nationaliteit zodat hij overeenkomstig de wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden wat initieel werd toegestaan;

Dat de administratie dan ook onbetwistbaar artikel 7 van de wet van 15 december 1980 schendt;

Dat dit tweede onderdeel eveneens ernstig is;”

2.2.2. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een

periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

De Raad stelt vast dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet als algemene voorwaarde vooropstelt dat slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Teneinde vervolgens specifiek toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient bijkomend vast te staan dat de betrokken vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de “overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn”, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Voormelde termijn refereert aan de termijn van drie maanden die een vreemdeling die toegang verkreeg tot het grondgebied in beginsel in het Rijk vermag te verblijven, waarbij wordt gepreciseerd dat deze geldt “[b]ehoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen” en “tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt”.

De verwerende partij diende, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet kan worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, eveneens na te gaan of hij langer in het Rijk verblijft dan de “overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn” en gaf aan van mening te zijn dat dit het geval was, omdat zijn legaal verblijf in België was verstreken.

De Raad stelt in casu vast dat verzoeker, gelet op de door zijn ingediende aanvraag tot gezinshereniging met zijn kind, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) in het bezit was gesteld van een tijdelijke verblijfstitel met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag en dit in afwachting van het onderzoek van zijn aanvraag. Verzoeker werd vervolgens het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij in zijn situatie, na te hebben vastgesteld dat hem een recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd en dat zijn legaal verblijf in België was verstreken, geen toepassing vermocht te maken van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Het tweede middelonderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens.

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat onbetwistbaar verzoeker samenleeft met zijn partner mevrouw M.L.H., van Nederlandse nationaliteit en dat er uit deze gemeenschap een kind is geboren, zijnde het minderjarige kind van partijen A.N.J., eveneens van Nederlandse nationaliteit, geboren te Rumst op 31 mei 2014 en dat partijen samen een gezin vormen;

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

“Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen.”

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet.”

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.

[...]"

Overwegende dat vertoger het recht heeft om met de persoon van zijn keuze samen te leven en een gezin te stichten;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8, het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16;

Dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt op basis van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 door een toegelaten verblijf van meer dan drie maanden bij zijn partner en minderjarig kind;

Overwegende dat de bestreden beslissing volledig ab irato wordt genomen;

Dat vertoger laat gelden dat hij alles gedaan heeft wat de aangestelde van de verwerende partij heeft gevraagd zonder hierbij de minste duiding of toelichting te hebben gekregen wat minstens dient te worden beschouwd als zijnde onzorgvuldig of onredelijk;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van blijkbaar onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond in ieder geval de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de bestreden beslissing minstens in strijd met de artikelen 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens zodat op deze grond in ieder geval de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;"

2.3.2. In zoverre verzoeker zich beroept op de bepalingen van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens wijst de Raad er vervolgens op dat deze verklaring een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan, in weerwil van wat verzoeker lijkt te willen doen aannemen, evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Deze zijn in casu veruiterlijkt in de wettelijke criteria met betrekking tot de gezinshereniging. De regelgever heeft immers geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772)

Verzoeker betoogt dat de verkeerde beoordeling van zijn aanvraag een schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt. Echter, gelet op hetgeen hiervoor reeds werd vastgesteld en hetgeen hierna nog zal volgen, heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat zijn aanvraag niet deugdzzaam werd

beoordeeld. Nu het uitgangspunt van verzoeker faalt, heeft hij op deze grond geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.3.4. Het derde middelonderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

2.4.1. Het tweede middel, ten slotte, is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

A. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering:

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, partner van een Nederlands onderdaan een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze dient te worden gemotiveerd;³¹

Overwegende dat in dezelfde zin het bekomen van de inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, ouder van een Europees minderjarig kind waarover hij de zorg en de onderhoudsverplichtingen heeft eveneens een recht is en dat ook de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980 en samen te wonen met zijn partner en minderjarig kind dat te zijner laste is en waar hij daadwerkelijk het hoederecht over uitoefent in het Rijk;

Overwegende dat zoals supra aangetoond de verwerende partij op geen enkel ogenblik vertoger heeft verzocht andere bijkomende stukken die de persoonlijke situatie van de partner van vertoger zou beschrijven over te leggen zodat minstens in haar besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier minstens niet correct samengesteld dossier;

Dat zoals supra gesteld de verwerende partij doolt wanneer wordt aangegeven dat mevrouw zou nog steeds een leefloon ontvangen³², dat mevrouw M.L.H. in haar hoedanigheid van invalide een voorschot genoten heeft van het OCMW in afwachting van de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid Directie-generaal Personen met een handicap waarbij er moest worden beslist aangaande haar recht op een tegemoetkoming aan personen met een handicap;

Dat bij beslissing van 12 mei 2015³³ werd vastgesteld dat er in het voordeel van mevrouw achterstallige betalingen en interesten dienden te worden aangezuiverd binnen het kader waarvan voorschotten van het OCMW van Boom ten belope van €2.359,13 bij voorrang werden betaald krachtens artikel 24 §1, 2° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en/of artikel 99 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn;

Dat er derhalve geen uitkeringen werden gedaan ten voordele van mevrouw M.L.H. binnen het kader van de secundaire pijler van de sociale zekerheid, wel integendeel werden er gewoon voorschotten gegeven die integraal bij voorrang werden geregeld bij de afrekening van de achterstallige nadat deze werden berekend door de FOD Sociale Zekerheid;

Dat in geen geval zoals voorzien in de wet een behoefteanalyse werd gemaakt van het gezin wanneer bleek dat eventueel de inkomsten van de Nederlandse referentiepersoon onvoldoende zouden kunnen zijn om de verwerende partij te behoeden voor het feit dat partijen zich zouden richten tot de tweede pijler van de sociale zekerheid;

Overwegende dat in ieder geval de verwerende partij zich niet gekweten heeft van haar plicht om na te gaan of op basis van de aangegeven bestaansmiddelen partijen daadwerkelijk menswaardig kunnen leven zoals zij dit thans doen en een garantie zouden kunnen bieden dat partijen in sociale bijstand zouden vervallen;

Dat uit het administratief dossier blijkt dat op generlei wijze vertoger noch zijn partner zich hebben gericht tot het aanvullende bijstandsstelsel laat staan dat er leefloon, gewaarborgde gezinsbijslagen of financiële maatschappelijke dienstverlening zou zijn aangevraagd, wel integendeel er werden enkel voorschotten gegeven wat ten volle moge blijken uit de verklaring van het OCMW;³⁶

Overwegende dat de bestreden beslissing volstrekt ingaat tegen de bedoeling van de Wetgever en de toepassing van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat vertoger recht heeft om te worden toegelaten tot het verblijf in het Rijk voor een periode van meer dan drie maanden en het recht heeft om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister te Boom conform artikel 40bis van de wet van 15 december 1980;

Dat vertoger onmogelijk kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk louter op basis van het feit dat de administratie nalaat het dossier correct te beoordelen en desgevallend een behoefteanalyse uit te voeren;

Dat daar waar op basis van deze behoefteanalyse een beslissing a contrario mogelijk ware geweest en uwe Raad de beslissing zal vernietigen opdat de betrokken administratie opnieuw tot een beslissing zou kunnen komen met kennis van zaken;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt;

Dat het eerste onderdeel van het tweede middel ernstig is;

B. Tweede onderdeel: De bestreden beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat supra werd aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel minstens werd genomen in strijd met het Redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat bovendien de motivering niet correct is;

Overwegende dat vertoger eenvoudigweg wenst te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij zijn Nederlands kind en partner, en hij hiertoe het recht heeft wat hem wordt ontzegd door de verwerende partij louter en alleen omdat de verwerende partij verward is aangaande de inkomsten en verkeerd de stukken interpreteert denkende dat mevrouw M.L.H. nog steeds een leefloon zou ontvangen, quod non;

Dat meteen vaststaat dat de gegevens in het dossier waarmee rekening wordt gehouden niet correct zijn of kunnen zijn;

Dat de beslissing dan ook werd genomen op basis van een minstens onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de aangestelde van de verwerende partij nooit vertoger heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming;

Overwegende dat de beslissing dan ook getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Overwegende dat vertoger dan ook het recht heeft te worden toegelaten tot verblijf in het Rijk bij zijn partner;

Dat het tweede onderdeel van het tweede middel ernstig is;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;”

2.4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.910, de CVBA Samenwerkende Bouwmaatschappij voor Goedkope Woningen). Het onderzoek naar een mogelijke schending van dit beginsel moet worden gevoerd in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Voor de omschrijving van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan worden verwezen naar hetgeen reeds onder punt 2.1.2.2. werd uiteengezet.

2.4.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk

punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker niet zozeer aanvoert dat de bestreden beslissing niet, of niet afdoende, zou zijn gemotiveerd, maar de beslissing inhoudelijk bekritiseert enerzijds, en stelt dat zij het resultaat is van een onzorgvuldig besluitvormingsproces anderzijds.

Waar verzoeker betoogt dat de verwerende partij een behoefteanalyse had moeten uitvoeren stelt hij zich nog steeds op het onterechte uitgangspunt dat de verwerende partij er verkeerdelijk van zou zijn uitgegaan dat zijn partner een leefloon zou ontvangen. Verder wijst hij geen enkele bepaling aan die erop zou wijzen dat in de specifieke omstandigheden van dit dossier en gelet op de bovenstaande vaststellingen, de verwerende partij had moeten overgaan tot een behoefteanalyse.

Voor het overige stelt de Raad vast dat het middel samenvalt met de kritiek die verzoeker al had geuit tegen de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing in het kader van het eerste middelonderdeel van het eerste middel, zodat naar de beoordeling van dat middelonderdeel kan worden verwezen.

2.4.4. Uit hetgeen voorafgaat en ook reeds is gebleken uit de bespreking, is geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht, en al evenmin van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS